

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 2. vel. travna. 1884.

List 18.

Premišljevanja in molitve za vse stanove.

(Dalje.)

11. Nagibi k pokori. III. Notranje veselje.

Poglavitni vzrok, da se grešniki pokore tako zlo branijo in ogibljejo, je ta, ker mislijo, da jih bo pokora storila nesrečne, žalostne, čmerne in puste. — Pa to je ena naj večih satanovih goljufij, s kterimi ljudi zape-ljujejo, ker ravno nasprotno je res, kar nam bo precej jasno, če to reč malo globokeje premislimo.

Ni se treba ravno na sv. pismo sklicevati, ki pravi, da grešnik nima pokoja, tudi ne na izreke svetih mož., kakor sv. Tomaža Kempčana, ki piše, da se notranji pokoj ne dobí s tem, da se strastim služi, ampak s tem, da se jim ustavlja, — nas že lastna skušnja vsaki dan očitno tega prepričuje. — Kdaj je namreč človek bolj zadovoljen: kadar svojim počutkom vse dovoli, kadar svojemu poželenju nič ne odreče; ali pa takrat, kadar se posti, zatajuje, počutke kroti, jim včasih tudi dovo-ljeno veselje prikrajšuje? — Le preveč je res, da pre-veseli večer napravlja žalostno jutro, in da več ko si človek posvetnega in pregrešnega veselja privošči, bolj prazno in žalostno mu je tudi serce. — Kdor je tedaj grešil, je zgubil mir, zgubil veselje serca, in ga tudi drugač najdel ne bo, kakor z resnično pokoro. S po-koro pa grešnik ne napravi le samo sebi serčnega ve-seljja, ampak napravi ga tudi nebeškim angeljem in pa sveti katoliški Cerkvi. Kristus, dobri pastir, zgubljeno ovco, ktero je zopet najdel, zadene na rame, jo prinese domú, povabi znanca in prijatelje in se veseli z njimi. Žena, ki je zgubljeni denar zopet našla, tudi povabi sosedinje in prijateljice in se z njimi veseli. — Dobri oče je tudi veliko pojedino napravil zgubljenemu sinu, ki je iz ptujega zopet nazaj domú prišel. Zato Kristus pravi, da je v nebesih med angelji Božjimi več veselje nad enim grešnikom, ki pokoro dela, kakor nad 99 pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo.

Tedaj ta misel, da s pokoro naredimo veselje svo-jemu nebeškemu dobremu Pastirju, nebeškim angeljem, sveti katoliški Cerkvi, posebno pa še sami sebi, — nas mora k resnični, stanovitni pokori priganjati.

Molitev.

O moj Bog, kako sem bil vender neumen, da sem iskal veselja v nečimernih rečéh, v grešnem poželenji,

ko pravo veselje vender le pri Tebi in v Tvoji službi dobiti zamorem. O Bog, Ti si me za veselje vstvaril in hočeš, da naj bom srečen; pa vem, da veselja zdaj, ako sem nedolžnost zgubil, drugod in drugač, kakor v pravi pokori, najti ne morem! Spoznam, o moj Bog, da sem Te z grehom hudo žalil; pa zdaj mi je iz serca žal in želim zanaprej resnično pokoro delati. Zato pridem z zgubljenim sinom k Tebi nazaj, poklekнем Ti k nogam in spoznam: Oče, grešil sem zoper Tebe in zoper nebesa, več nisem vreden Tvoj sin imenovani biti; vzemi me le za svojega naj manjšega hlapca! Jest sem tista zgubljena ovca, in sem tako daleč od Tebe zašel, oh sprejmi me spet nazaj, zadeni me na rame in nesi me k Svoji čedi nazaj!

Tudi tebe, ljubi moj angelj varh, sem z grešnim življenjem žalil. Kolikokrat si me opominjal, svaril in prosil, pa te nisem vbogal, in ti si se jokal nad mano! Zdaj pa mi je žal za vse moje grehe, in terdno sklenem, Boga nič več žaliti! Ker sem tudi tebi, ljubi moj au-gelj varh, toliko žalosti naredil, ti hočem zanaprej s spokornim življenjem veselje delati.

Pa tudi tebe, sv. kat. Cerkv, moja naj boljši mati! sem z grehom žalil in njene zveste otroke z nekeršan-skim življenjem pohujševal. O dobra mati, ki si toliko-krat po meni žalovala, ki si me tolikokrat svarila in klicala, pa te nisem hotel slišati: glej, zdaj pridem nazaj in te odpuščanja prosim. Sprejmi me zopet med svoje pokorne otroke! Nič več ti nočem s pohujšljivim živ-ljenjem žalosti in skerbi delati, ampak s pravo pokoro hočem popravljati in poravnovati, kar sem popred hu-dega storil.

S tem pa, da me moj Zveličar Jezus Kristus, moj angelj varh in sv. kat. Cerkv zopet v prijaznost sprej-mete, s tem še le se bo pravi mir in pravo veselje po-vernilo v moje serce. Vem, da se s pokoro Jezusu prikupim, da s pokoro angelju varhu vstrežem, da s pokoro katoliško Cerkv razveseljujem; zatoraj hočem tudi pravo, resnično, stanovitno pokoro delati do konca svojih dni.

O Jezus, daj mi k temu svojo gnado! O angelji Božji, pomagajte mi! O vsi spokorniki, prosite zame. Amen.

Vstajenje ob slovenski Adriji.

(Velikonočne misli.)

(Konec.)

Idiva tudi midva na prosto! Mrak se že vlega na zemljo, le-tam ob morskem robu na zahodu kipijo rudeči žarki proti nebu. Vstajenja dan? Solnce je zašlo tje proti Italiji: tako zahaja tvoja sreča, lepo mesto.

Kako burno in šumeče je bilo vse tam po mestnih ulicah: a tukaj na poti ob morji proti bližnjemu sv. Jerneju je tako prijazno tiho! Zvezda se zasveti za zvezdo, večernica razliva svojo luč po morski poveršini in lahno pljuskanje valov te kar zaziblje v bujne misli. Tu bi se vsedel in gledal nazaj, gledal to mesto, nekdanje vse razsvitljeno. Pa zagerni mi ta prizor, lahna noč, velika noč, razgerni mi kaj veselejšega.

Jasno jutro se je porodilo, beli svit se vsipa izza gorá, gorá slovenskih, in oznanuje lep dan. Na domačih tleh sva, prijatelj moj, zunaj mesta, pri sv. Jerneji. V mali, mični cerkvi donijo jutranjice, pobožno ljudstvo pa prihaja v slovesni opravi, saj je danes vstajenja dan. Uborno si ti, slovensko ljudstvo, a si krepko in čvrsto. Kako lepo se ti podaja skromnost, kako lepo je tvoje zdravo lice! Glej, pastir tvoj ti kliče „Alleluja;“ pastir tvoj dviga v rokah Zveličarja! Miruj, morje adrijansko in ne moti dolge verste, ki časti svojega Zveličarja v slovesnem obhodu! Raduj se raji in slušaj lepo petje ter godbe glas: Vstal je, vstal je! Saj prepeva tudi tebi ljudstvo pesem vstajenja, saj je vstalo tudi samo v pokori in Gospodovi moči. Tu cvete še prava vérnost, oživlja jo vneti dušni pastir. — Prijatelj moj, ki ljubiš svoj rod, tukaj se ga lahko veseliš, tukaj lahko dvigaš roke proti Vsegamogočnemu, da bi obvaroval to ljudstvo škodljivega vpliva, obvaroval mlačnosti, obvaroval propada. — Obhajaj vstajenje, rod moj mili, obhajaj: saj čaka tebe še vse drugače vstajenje. — Končano je, zahvalnica zapeta, vstajenje je minulo. Midva pa stopiva na jadranski breg, prijatelj moj; pogledjva na solnčne gorice, na sinje morje, bližnje mesto in potem zatopiva se v misli. Tu pred nama je slovensko ljudstvo. Kaj mi je narod slovenski — ako bi propadel v mlačnost, v nenravnost! Vera mu brani in goji tudi očetov jezik, očetovo šego. In narodnost domača, goji mu, ako je v lepem redu, tudi vernost. Molitev, ki jo je učila mati, kipi goreče iz serca. Kako se širi tudi serce v goreči molitvi na vstajenja dan, da bi Bog ohranil to ljudstvo srečno in nepokvarjeno! Preveč se v italijansko ljudstvo zacepljuje zopercerkvenega duha; ljudstvo ob Adriji je v nevarnosti, ako mu slovensko deblo ne bode dajalo živeža. Od vzhoda naj mu prihaja rešenje, naj se mu žari vstajenja dan. Terst naj zadobi novih moči in naj kakor ozdravljeni bolnik obhaja tudi on vstajenja dan.

Serce moje, kam si zašlo, kam so te zvodile moje želje? . . Velika noč je danes, in kedo bi ne mislil na vstajenje! Ljubezen je pogumna, in ljubezen do naroda zbuja v sercu želje, katere razodevam. Zveličar moj vstali! Ozri se na veselje današnjega dne, ki ga čuti moj rod! To veselje, veselje nad teboj naj ga prešinja vedno. In kader se tukaj ob Adriji razlega Alleluja, naj se razlega tudi slovenski glas — daleč tje, kjer sedaj prebiva slovenski rod. Naj bode dan blagra, dan zveličanja, dan vstajenja ob slovenski Adriji!

Jedro papeževe enciklike in frasonske godernjanje.

Sv. Oče pišejo zoper prostozidarstvo, frasonstvo. Vse sedanje liberalno ter prostomisljaško počenje je

sad prostozidarstva — več ali manj. Zato je enciklika Leonova silno važno delo. Pogledjmo naj prej kaj je obseg in glavno jedro te okrožnice.

Nagnilo k razglašenju te enciklike je sv. Očeta to, ker so vidili, kako silno se frasonstvo razširja in da se povsod zagrizeno vojskuje proti Jezusu Kristusu in njegovim zvestim vernikom.

Mnogi papeži, od Klemen XII do Pija XI so naznanjali sovražljivost in nevarnost te hudobne skrivne družbe; sedanji sv. Oče sami so že poprej bičali posamezne njihove nauke, zdaj pa merijo na frasonstvo naravnost v njegovem bistvu.

Pred vsim namestnik Kristusov naravnost naznanja svojim vernikom, da frasonske družbe so katoličanom čisto in odločno prepovedane. Te skrivne pajdašva tedaj, katerih družniki so slepe orodja v rokah glavarjev za doseg malopridnih namenov in se ne ustrašijo tudi hudodelstva, da bi svoje namene dosegli, so vsim katoličanom terdo prepovedane.

Enciklika naznanja, kako je dokazano in očitno, da naj višji cilj prostozidarstva je razdjanje verskega in družbinskega reda, ktereja je ustanovilo keršanstvo; namesto tega pa hočejo postaviti naturalizem, zgoli posvetnost, grudomoljstvo. V poterjenje tega so v encikliki vštrec postavljeni nauki naturalizma s frasonskimi, in sicer: kar tiče vero, kar tiče nravnost ali čednost in kar tiče družbinstvo, osebno in deželsko.

V vsem se razodeva čista enakost obojega. Framasonstvo in grudomolstvo sta si eno. Framasonski nauki so lažnjivi sami na sebi, in taki se tudi v djanji kažejo; na novo spravljajo na svet poganstvo, ter preganjajo s svetá dobrote keršanstva; v korenini pačijo nravnost (čednost), in nasledek je popolni propad in pogreznjenje človeštva. Ti frasonske-naturalistiški nauki napravljajo v družini razdjanje in neréd; v deržavi so seme rogovilstev in odpirajo vrata k brezvladju.

Kakor kužljive so tudi frasonske načela, vedili so se vmuzniti pri vladarjih in pri narodih. Pri vladarjih podpihujejo zoper Cerkev, pri ljudstvu pa zoper Cerkev in vladarje, dasiravno Cerkev hoče in dela le dobro obojim, vladarjem in ljudstvu.

Po tem pojasnjenju sv. Očeta obnavljajo in poterjajo vse djanja in vravnave papežev zoper frasonstvo, in vse vernike opominjajo, da naj se vestno in natanko tega derže, kar so papeži zapovedali za odvernjenje te nesrečne skrivne družbe. Kakor pomočke zoper napredovanje frasonstva priporočajo papež škofom:

1. Da naj razkrivajo pravo lastnijo in namene frasonstva, kar mora vsacega poštenega človeka odverniti, da se ne dá v tako pogubljivo družbo zapeljati.

2. Naj skerbé, da svetó sveto Cerkev spoznava in ljubi, pa spolnuje njene nauke; v ta namen naj razširjajo tretji red sv. Frančiška.

3. Naj posebno skerb imajo za rokodelce in delavce, naj pospešujejo med njimi katoliške društva, naj obnavljajo rokodelske združevanja prešnjih keršanskih časov. V tem oziru dobro dela družba sv. Vincencija Pavljana.

4. Škofje naj na prav poseben način pazijo, da se mladina keršansko odgoja, in gledajo naj z vso prizadevnostjo, da se mladina odvrača od pristopa v take Cerkvi sovražljive družbe.

Poslednjič sv. Oče prav živo priporočajo, da vsi katoličani po vsem svetu naj bodo sploh kakor ena edina zveza v molitvi in v delu, in to naj se nasproti stavi zedinjenim frasonskim modém.

„Eco,“ po katerem smo to jedro enciklike posneli, pripominja tudi, kako je ta papeževa okrožnica razdražila frasonske družbe. „Diritto“ pripoveduje, da francoska loža „veliki Orient“ se je dogovorila z nemškimi

in laškimi ložami za skupno brambo proti „nesrečnemu papeškemu vplivu,“ kakor pravi beznica.

Vredno pa je opazovati lastno spoznavanje framasonov, koliko „nesrečen papeški“ in koliko „srečen da je framasonski vpljiv.“ Eden frajmavarskih listov piše in pravi: „Eden naših naj gorečnejših bratov (F.:. Aubent je večkrat rekel: Glejte klerikalce, glejte njihove človekoljubne djanja, njihove odgojne naprave za otroke itd.; to papeško ljudstvo je praktično (djansko), ono kaže množici, da zna dajati izdatne in gmotne pomoči. Ako v ta namen pogledamo na to, kar storimo mi (frasoni), v našo sramoto ni nič, prav čisto nič ne.“

Dalje pripoveduje, da framasonstvo je samo ustanovilo neko središnje blagajnico za vzajemno pomoč in eno framasonsko napravo za otroke; toda framasonski časnik „Monde“ o tem piše: „Ako bi naši nasprotniki, klerikalci, zamogli zmeriti naše prizadevanja na potih djanske dobrotelčnosti, bi našli lep vzrok nas prav pošteno osmešiti. Ako bi primérili okolišine, v kakoršnih se nahaja naša vstanova, ki je zdaj v življenju že 22 let, — primerili z velikim številom vstanov, s katerih posredovanjem je Cerkev ubogemu ljudstvu delila vsake vrste pomoči, bi naši neprijatelji nas zarés lahko zaničevali.“

Te spoznavanje so kaj veliko vredne, kajti kažejo, kako nič pravice nimajo frasoni bahati se z dobrotelčnostjo; vpljiv katoliške Cerkve pa, ktere glava je rimski papež, je vse kaj drugega kakor pa nesrečen.“

„Masonerija,“ ki je po svojem lastnem spoznanju nezmožna skazovati dobrotno ljubezen, je pa od druge strani vse preveč zmožna hujskati zoper katoliško Cerkev... Kakor je Cerkev mogočna za postavljanje, tako je masonerija zmožna za podiranje.

Kos kruha.

(Konec.)

33. Poglej še enkrat kos kruha, pred teboj ležeči. Zerna, iz katerih se dela kruh, so bila videti, kakor da so mrtva, dokler niso začela v zemlji kliti in se gibati. Zerna so vstala, ter postala žive rastline. Zdaj pa, ko so zerna somléta v moko, ko so šla skozi ognjeno vročino, ko so se spekla za kruh; bi človek mislil, zdaj je vse življenje pri kraju. In čudno je to, da ta kos kruha more biti še veliko bolj živ, kakor so bila zerna živa v rastoči bilki. Kos kruha more namreč spet preiti v življenje živega telesa, ter postati pravi del tega telesnega življenja. Mrtvi kruh je toraj kos človeškega življenja, kakor je bilo doslej kazano.

Zakaj pa mora vsaki človek jesti? — Nahajajo se velike kače, ki časih po cele mesece nič ne žró, in vendar zdrave ostanejo. Našli so tudi krastače sredi v votlini velikih kamenov, kamor so prišle, ko se je iz vlažnega peska narejal terd kamen; po tem takem so bile te živali več ko sto let brez jedi (razun kake vlage). Zakaj tudi človek ni tako stvarjen? Na to je več ko en odgovor. Ko bi ljudje ne potrebovali hrane, bi bilo tudi delo večinoma nepotrebno; ljudje bi v lenobi pohajkovali. Lenoba pa je vseh pregréh začetek. Dalje je hrana vsakdanji spomin na Boga, da ga ne pozabimo. Zato moli tudi vsaki pravi kristjan: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh,“ ter se zahvali za jed kakor za naj boljši dar, kakor za podaljšanje življenja. Hromov otrok, edini otrok bogatega moža, ki so mu rekli, naj se za jed zahvali Bogu, je enkrat še pristavil: „Pa se tudi zahvalim, da mi je teknilo.“ Lej, ta otrok je bil pred Bogom pametnejši, kakor smo navadno mi odrasčeni. Zahvalil se je za vžite jedi, pa je mislil še na večo dobroto, ter se je zanjo zahvalil, namreč, da je od Boga toliko zdravja dobil, da more jed s tekom povžiti. Pobožni

otrok je zdaj v nebesih, pustil pa je ono dobro misel na zemlji kakor cvetlico za spomin, jaz jo pa denem pred bravca, če jo hoče sprejeti.

34. Kakor je vse, kar je bilo doslej rečeno, v svojem poslednjem vzroku nerazumljivo in vendar resnično; tako je to, kar zdaj sledi, prav tako gotovo in resnično, pa še veliko bolj nerazumljivo. Doslej rečeno morda angelji razumejo in zapopadejo; a kar se zdaj še poreče, to angelji gledajo in verujejo, kakor mi gledamo in verujemo; ali doumeti tega ne morejo, to more edino le Bog. Ko je bil dobrotljivi Zveličar malo kruhov s svojo čudežno močjo tako pomnožil, da je bilo 10.000 ljudi z njimi nasitenih, djal je pozneje: „Jaz sem kruh, ki sem prišel iz nebes; kruh, ki vam ga bom dal, je moje telo, ki bo za vas dano.“ Učenci in judje teh skrivnih besedi niso umeli; ko pa pride večer, kadar se je imelo začeti terpljenje Gospodovo, vzel je kruh v svoje svete roke, se v nebo ozerl, se zahvalil nebeskemu Očetu, blagoslovil kruh, ga zlomil in rekel: „To je moje telo.“ Kar je usmiljeni Zveličar takrat storil, to se godi v stotisočih cerkvah na zemlji vsaki dan do današnjega dne. Vsaki dan pri sv. maši o povzdigovanju sveta hostijo, ki je pečena iz pšenične moke, po naredbi Gospodovi spremeni sveti Duh v pravo živo telo Kristusovo; le videz kruha, kruhova podoba ostane. Kruh se po tem takem ne more le, kakor je bilo zgoraj povedano, tako rekoč počlovečiti, v kolikor se s človeškim telesom zraste in v eno zediní, ampak je po božji vsemogočnosti tudi počeščen, da se spremeni v božje telo, da postane kruh angeljski, prideržavši kruhovo podobo in njegov okus.

35. Zakaj pa se usmiljeni Zveličar v kruhovi podobi sklene s kristjanovim srcem? Jezus hoče biti zedinjen z dušo in s telesom človeka, ki se obhaja. Sam s svojo lastno osebo mu hoče prinesiti zasluženje odrešenja in pravico do nebes. Kaj se pa to telesa tiče? Tudi kristjanovo telo se ima z Zveličarjevim telesom nebeško preobraženim in v sveti hostiji skritim pripraviti na zveličansko vstajenje, ima se takorekoč cepiti in požlahniti. Tudi v tem oziru je kruh, ali zerno, iz kterega je kruh narejen, podoba vstajenja in življenja. Naš Zveličar govoreč o svojem vstajenju pravi: Resnično, resnično, vam povem, ako pšenično zerno v zemljo ne pade in ne umerje, ostane samo; ako pa umerje, obrodi veliko sadu. V enakem smislu piše tudi sveti apostelj Pavel: Kar seješ, ne oživi, ako prej ne umerje. In kar seješ, še ne seješ telesa, ki ima še le postati, temuč golo zerno, n. pr. pšenično ali kako drugo. Strohljivo se seje, nestrohljivo bo vstalo; seje se neznatno častiljivo bo vstalo; seje se kerhko, močno bo vstalo. Seje se živalsko telo, duhovno telo bo vstalo; je živalsko telo in je duhovno telo.

Dasiravno pa ima vstalo telo popolnoma drugo podobo in naravo, kakor poprejšno telo na zemlji, je vendar taisto telo; — kakor je tudi najlepši metulj, ki v solnčnem siju plava od cvetlice do cvetlice, sicer drugačne zunanosti kakor gosenica, pa je vendar taistega bitja kakor gosenica, ker od nje ima svoje življenje in snov. Po tem takem je vstali človek v svojem spreminjenju prav za prav vendar le taisto bitje, kteremu, dokler je bivalo na zemlji, je v življenje služil telesni kruh in duhovni kruh presvete Skrivnosti, tako, da se je gosenica pozemskega telesa sprevernila v nebeskega metulja (ako se smé tako primerjati).

36. Sedel si pred kruhom ter videl, kolikere stvari so se zapletale ena v drugo: ogenj in voda, zrak in solnce, človekovo delo in oskerbljevanje, božji blagoslov in božja previdnost, ki je nad vsem bdela in čula dotlej, da si imel kos kruha pred seboj, kakor darilo čiste dobrote božje. — Kdo si pa ti? Ti si grešnik, ki si

začel grešiti, ko si shodil, ko si k pameti prišel in še grešiš. In celo tisto malo dobrega, kolikor si storil, ni čisto, ker tega nisi storil edino le zavoljo Boga, in ker si dobro delal brez posebne skrbljivosti, ktere je treba v službi tolikega Gospoda. Boga si žalil neprenehoma, on pa ti je neprenehoma dobro delal. Tudi zdaj še leži pred teboj kos kruha. Hočeš li brez pomislika si ga vzeti kakor žival, kateri se veržejo ostanki, naj jih žre? Ti se imaš ne le zahvaliti za to, kar ti Bog po svoji previdnosti daje, ti moraš se takorekoč sramovati in ne upati si prejeti dobroto, češ: jaz zaslužim kazen, ne pa dobrote. Ko bi človek prav vedel, kaj je sam, in kaj mu gre, moral bi le sramovaje kesati se, zahvaljevaje se, in čudé se velikodušnosti Božji svojo roko stegniti po kruhu.

Vsako leto se dvakrat z lece bere sveti evangelij, kako je Bog z malo kruhi nasitil veliko tisoč ljudi. Ljudje so ga hteli zato oklicati kralja, češ, ta bo naj močnejši in naj boljši gospod. Kar je storil Kristus po nenavadnosti, to dela Bog stvarnik vsako leto po celi zemlji, ko daje, da se malo vsejanega zerna tako pomnoži, da ima tisoč milijonov ljudi dosti kruha, in ga še ostane. Kruh, od ktere ga vsaki izmed nešteto mnogih ljudi vsaki dan svoj kos dobi, mora povsodi opraviti taisto hojo: naj prvo se mora iz tal po bilki vzdigniti gori v klas, mora biti peljan v skedenj, v mlin, iz mlina k peku, od tega v hišo, poslednjič gre v usta in želodec človekov. Kdo ga je dal? Kdo ga je pripravil? Kdo more, pa da ne bi nikogar pozabil, kdo more čuti in bdeti nad tisoči milijonov ljudi, ter poskerbeti, da vsaki dobi vsakdanji svoj kruh?

Sv. Pavel apostelj piše: „Ali jeste ali pijete, ali sicer kaj delate, vse storite v čast Božjo.“ Kako se pa naredi to, da se je v čast Božjo? To si moral spoznati, ko smo kruh premišljevali. Če jedoč tako misliš o vse-mogočnosti, o modrosti, dobrotljivosti in prečudnosti Božji: tedaj jěš na čast Božjo? In ravno to jedenje v čast Božjo, hvaljenje in občudovanje Božjih del, prinaša tvoji lastni duši hrano, ter jo nasituje z dobrimi bogoljubnimi mislimi.

O, to bi bila dragocena jed, ko bi vselej mislili, kader vstajamo od mize: Zdaj je Bog spet olja vлил v svetilnico tvojega življenja, spet ti je dodal košček življenja! On je moj Stvarnik, hrani me vsaki dan; on je moj krušni Gospod; zatoraj bodem Njemu služil, Njemu daroval vsak dan svojega življenja. Njemu na čast tudi jedi lepo vžival. Po mnogih hišah je lepa navada, kader sedejo jěst, da si med seboj voščijo: „Bog blagoslovi; Bog zegnaj!“ To je kakor majhna molitvica, prošnja za božji blagoslov, ako pride iz serca, in ako tudi moliš pred jedjo: ne boš vžival le telesne hrane, temuč tudi dušno hrano. Nikoli ne opusti molitve pred jedjo in po jedi.

Hvalite Gospoda vsi rodovi, hvalite ga vsi narodi; ker trdnost stoji nad nami njegovo usmiljenje, in njegova resnica terpi večno.

P. H.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Pretekli torek, 29. apr., okoli ene popoldne je z Dunaja naznanil telegram, da so Nj. Velikanstvo presvitli cesar Francišk Jožef preč. gosp. dr. Janeza Gogala, stolnega kanonika in semeniškega vodja, zaznamnjali za Ljubljanskega škofa.

Iz Ljubljane. Za Šmarnice se je vse pripravljalo te dni, in pričele so se po vsih cerkvah. Obhajale se bodo vsak dan, in sicer: v Šenkla vžju ob 5 zjutraj v slovenskem, ob 7 zvečer pa v nemškem jeziku (imel

bode dotične govore čast. P. Hünner, S. J. na Dunaju. Pri sv. Jakopu in pri Frančiškanih bodo ob 6 zvečer; pri sv. Petru so ob delavnikih ob 1/2 8, ob nedeljah in praznikih ob 7, in v Ternovem ob 7 zvečer.

Pa ne le samo po cerkvah, ampak skorej po vsih hišah in pri vsih posameznih družinah imajo šmarnične altarčke, pri katerih mladina in tudi odraseni domačo pobožnost opravljajo.

Popolnoma obhaja šmarnice, kdor v teku mesca vredno opravi tudi spoved in sv. Obhajilo ter se vdeleží podeljenih odpustkov. Bog daj prav veliko sadú! Vse duhovnije naj se povzdignejo na višji stopnjo čednosti. Šmarnice naj zatró kletvinjo, razpore, poboje in sovraštva; odpravijo naj pijančevanje, ponočevanje, in vso nečistost; z zemlje spravijo naj lakomnost po tujem blagu, tatvino in vse krivice! Vnamejo pa naj v vsih sercih novi ogenj vere, upanja in ljubezni! Kakor se v natori vse obnavlja, tako naj v slovenskih sercih požene novo cvetje naj lepših čednost. To ne bo le samo čast, ampak tudi naj večí sreča za vso deželo.

Novo mesto. Belo nedeljo. (Pogled nazaj v postni čas.) (Konec.) Četero vodilo duhovne vojske pa se je glasilo: Spoznaj svojo slabost in zaupaj v božjo vsega-mogočnost, in boš skušnjave premagal. Dokazali so, kolikor bolj človek spozná, kako da je sam na sebi slab, da toliko bolj se takih skušnjav in priložnost ogiblje, da toliko bolj previden postane in tako se ložej greha obvaruje. Rekli so pa tudi, da ravno v spoznanju svoje slabosti verni kristjan toliko bolj išče pomoči tam, kjer vé, da jo zamore zadobiti, t. j. pri Bogu, in zavest, da je pod varstvom Vsegamogočnega, ga s serčnostjo navdaja, da toliko ložej in toliko gotovši hude skušnjave premaga, kakor je David, mlad pastirček, premagal velikana Golijata.

Zapopadek pete postne pridige je bil rek iz sv. pisma: Ta rod se ne izžene drugači, kakor z molitvijo in postom (Mat. 17. 20), ter so opomnili, da kakor vojak potrebuje v vojski orožja, da se pred sovražnikom brani, tako je potreba tudi nam orožja v duhovni vojski. Naj boljši orožje je pa molitev po besedah sv. Avguština, ki pravi: „Kdor začne moliti, neha grešiti.“ Drugo orožje je post, ker sv. Pavel pravi, da je terl svoje truplo in ga v sužnjost deval, zato, da je rešil svojo dušo. Tudi mi moramo tedaj moliti in se postiti, vendar ne samo s telesom, temuč tudi z vsemi počutki in s svojim srcem, ker le potem bomo skušnjave premagali.

Šesto pridigo so začeli takole: Bila je vojska, ktera je 30 let terpela; ali duhovna vojska je mnogokrat še dalji, tudi 40, 50, 60 let terpi. Veliko hudega je 30letna vojska napravila, ali duhovna vojska mnogokrat še več hudega naredi. Koliko jih je bilo v uni vojski hudo, za smert ranjenih; ali duhovna vojska še strašnejši rane useka... zares smertne rane in toliko rán, kolikorkrat človek greši. Ako je pa bila naša duša ranjena, hudo, za smert ranjena, kdo jo bo ozdravil? Kje je tisti usmiljeni Samarijan? Kje tisti dobri oče, kateri je napravil pojedino svojemu sinu? Ta je Jezus Kristus! V zakramentu sv. pokore je On pripravljen nas očistiti, nas ozdraviti, in v zakramentu presv. R. Telesa nas nasiti, nam pomagati. Šesto vodilo duhovne vojske se je zato glasilo: Jezus te bo ozdravil, On ti bo pomagal; On te ne bo samo očistil, temuč te bo tudi nasitil.

Po izverstni izpeljavi so na to svojim poslušavcem priporočevali spoved, večkratno spoved, ker tudi večkrat svojo dušo kaj ranimo; pa tudi večkratno sv. obhajilo, ker le to nas bo v dobrem vterdilo, ter so konečno opomnili, da naj se pobožne duše za vse te milosti Jezusu s tem zahvalijo, da bodo tudi letos pri procesiji spremljevale presv. R. Telo s prižganimi svečami.

Veliki petek je bila zadnja pridiga in reči se smé, da nihče ni pričakoval toliko poslušavcev, kolikor jih je prišlo. Skoraj vsa mestna gospoda je bila pričujoča — vmes tudi taki gospodje, katerih poprej ni bilo viditi. So pa tudi mil. gosp. prošt tako govorili, da je nek gospod domú pridši rekel: Veliko pridig sem že slišal, ali take pa še ne! Kaj pa so pridgovali? Bil je sklep duhovne vojske, namreč: zadnja vojska na smertni postelji, ktera bo za slehernega tudi določivna, ker na njen izid bo zastavljena cela naša večnost. Opomnili so, kako da dušni sovražnik človeka tudi na smertni postelji skuša, kako da napravlja dobre, da bi jih po dolgi, hudi bolezni pripravil v nejevoljo, nepoterpežljivost; ako pa bolezen ni huda, da bi v njih obudil nezaupnost, ali jih pripravil v popolno obupnost; da pa na smertni postelji tudi skuša grešnike ter jih slepi s tem, da bolezen ni nevarna — ni za smert, da zdaj še ni treba po gospoda poslati; moti tudi domače, da se nihče ne upa bolnika opomniti, češ da bi se morebiti preveč ustrašil, in tako se odlašajo tako dolgo, da bolnik začne umirati, in zdaj še le tečejo po kacega gospoda in ta naj v hitrosti dušo reši, ko umirajoči več ne govori, se komaj še zavé, da zdaj naj duhoven pomagajo temu, ki že več let ni bil pri spovedi, ki ima še kak zamolčan greh na svoji vesti, še morebiti kaj krivice poravnati, tujega blaga poverniti itd. Bo li mogoče v malo trenutkih vse poravnati, vredno ga previditi in dušo večnega pogubljenja rešiti? Na to so povedali od vnukinje nadvojvoda Albrehta in hčere vojvoda Vitenberškega, od 18 let stare princesinje Marije Amalijske, ktera je v adventu lanskega leta umerla na Tirolskem, kako da se je ona sama pripravljala za srečno zadnjo uro, kako da so pa tudi njeni starši vse storili, da bi bili milost božjo zanjo sprosili, ker sta oba, oče in mati sv. obhajilo za njeno dušo darovala in tako svoji ljubi hčerki v nebesa pomagala; ter so potem priporočevali, da naj se v vsaki hiši, kjer bo kdo za smert bolan, vsi po enaki poti prizadevajo, da bo bolnik še o pravem času previden; kako naj pa tudi že v zdravih dnevih slehern sam zase skerbi, da bo tudi njegova zadnja vojska enkrat srečno dokončana in se duša zveličala. Pri tem sklepu se je vse po celi cerkvi začelo ihtiti in na ves glas jokati, tako so bile serca poslušavcev ginjene.

Konečno imam še poročati, da je bila procesija pri vstajenju še lepši kakor lansko leto. Dolga versta moških in mestna straža z godbo je šla za križem in banderom, na to šolarice, pevstvo, za sv. R. Telesom pa veliko gospodov, naj odličniše gospe in gospodičine, potem blizo 300, ki so svetile in še dolga versta drugih žensk. Bil je naj lepši red, vse obnašanje dostojno in med godbo in petjem odmevala je glasna molitev sv. roženga venca. Tolika vdeležitev in tako lepo obnašanje služi zares mestu in celi okolici v čast.

„Boste že vidili!“

V vojaški šoli „Saint-Cyrski“ je mladi zmožni duhoven Rigolot imel službo veroznanstva. Vsak večer, predno so šli gojenci k počitku, imel je z njimi kratko premišljevanje. Neki večer je imel o peklu pretresljivo premišljevanje. Potem se je podal v svojo sobo, ktera je bila v oddelku častnikov. Predno stopi v sobo, ga nekdo pokliče po imenu. Bil je stotnik, ki je za njim prihitel, kakor da bi mu imel nekaj važnega povedati. „Prizanesite, častiti,“ prične zasmehovaje, ravno ste nam govorili o peklu. Pri tem ste pa pozabili nekaj nam povedati, če v peklenstem ognju človeka kuhajo ali pečejo. Mi morete morebiti to povedati? Duhoven precej vidi, s kom da ima opraviti. Čversto oči v svojega moža uprè, mu svečnik s svečo, ki jo v roki derži, tik pod nos pomolí in reče: „Boste že vidili, gospod

stotnik!“ Potem gre v sobo in zaklene vrata za seboj; nehoté pa se je nasmehljal čez stotnika, kterega so te besede hudo pretresle. Duhoven na to ni več mislil; zdelo se mu je pa, da se ga je stotnik skerbno ogibal, ako ga je od daleč vidil.

Nasledovalo je rogovilstvo, ki ga imenujejo mesec-julijevo rovarstvo. Vojaško duhovno pastirstvo, kakor vse drugo, je bilo zaterto. Duhoven je dobil drugo službo.

Dvajset lét pozneje je bil duhoven neki večer povabljen v nekako družbo. Neprevidoma stopi k njemu star vojak, ga spoštljivo pozdravi in popraša, če ni on Rigolot, nekdanji vojaški duhoven v St. Cyru. Ko mu duhoven priterdi, stotnik živo ginjen odgovori: „O ljubi, častiti gospod! Dopustite, da Vam roko podám in naznanim odkritoserčno zahvalo, ker Vi ste me oteli.“ — „Jaz?“ „Kako to?“ ... Ali me ne poznate več? Se li ne spominjate več tistega večera, ko Vas je neki stotnik s psovskim prašanjem zasmehoval in ste mu odgovorili: Boste že vidili, gosp. stotnik! Tisti stotnik sem bil jest. Pomislite, od tistega časa so mi te besede vedno zvonile v ušesih in vedno me je terla misel: Ti boš enkrat v peklu gorel. Deset let sem se boril zoper to opominovanje; toda poslednjič sem se moral udati. Opravi sem dolgo spoved, in od tistega časa sem postal dober kristjan. Vam se imam zahvaliti za to srečo in močno me veseli, da sem vas tukaj našel in Vam to povém.

Ko sem to bral v „Missionsblattu.“ mi je na misel prišlo, kar sem une dni vidil v nekem ničvrednem psovskem listu, ki mi je prav po naključji prišel v roko! Burkež v nesramni sliki psuje poslanca Gr., ki je nekaj podobnega o peklu memogredé bil omenil tudi v deržavnem zboru. Naj bi tudi njemu, ki je ono psovsko figuro čertal in njemu, ki jo je med svet pogнал, enake besede zvonile po ušesih. Spominjam se tudi, da ranjki prof. Dagarin, ko nam je v II. letu filozofije razlagal versko resnico o večnih kaznih, je pomenljivo pristavil opombo: „Man soll sich nur an die Hölle erinnern, dann wird der Kitzl nach der Sünde schon vergehen.“ To je podobno besedam večne resnice: „Človek, spomni se poslednjih reči, in vekomaj ne boš grešil!“

Božji verti.*)

Plašč ledeni,
Pert sneženi
Zginil že je spred oči;
Zrak mileji
In gorkeji
Burji jemlje njé moči.

Tičji glasi,
Dnevi jasni
Vabijo iz mesta me;
Kjer cvetlice
Že cveteče
V vertih so razgerujene.

Vstanem, hodim.
In prehodom
Mnogo krajev vedno sam;
Pazno gledam,
In ogledam
Vertov koliko, ne znam.

Verti razni,
Polni, prazni
Zapušeni še zelo;
A njih eni
Oskerbljeni
Do čudenja so celo.

Drevje sadno
In zlo razuo
Videl v enih vertih sem,
Ki rodilo
In služilo
Je v družini udom vsem.

Tu veseli
So pač duevi,
Mislil sem, ter šel naprej;
Tu zabava
Se in spava
V sladkih sanjah tje naprej.

Potovaje
Še na dalje
Videl druge sem verté;
Sivo drevje,
Gole veje
Križem vse je sem ter tje.

Ko sem gledal,
Sem zagledal
Tam možaka starega,
Se predstavim
Mu in pravim
Serca pač pobitega.

*) V zlogu narodnih popevk, torej brez strogega reda oziroma na stike, asonance itd.

Verti razni
Polni, prazni,
Zapušeni eni slo;
A njih eni
Oskerbjeni
Do čudenja so celo.

Kar mi pravi
Sivček stari,
Pomenljivo zlo je vse;
Verti moji
So okoli,
Koder si sprehajal se.

Da razlika
Je velika,
Pa vertnarji krivi so;
Jest pač čujem
In plačujem
Skerb za verte imam vso.

Gledam čilo,
Prosim milo,
Milo, oh! jih pač svarim;
A lenuhi
So še gluhi,
Če nad njimi se serdim.

Moja jeza
Se že steza,
Se razlila bo na njih,
In v gorečo
Jih bo ječo
Vergla, v kraj zaverženih.

Razni verti
Po vsem sveti,
Kdo ne vedil bi za nje;
So zakoni,
Mnogim troni
Sreče, sladko upanje.

Mati, oče!
Vira sreče,
Sta vertnarja za svoj vert;
Za sajenke
Dal otroke
Vama Bog za svoj je vert.

Blagor vama,
Oče, mama!
Če jih prav izrejata;
Doživela
In prejela
Bosta, kar zdaj sejeta.

Kar sadila,
Kar gojila,
Sadje obrodilo bo;
Če mladika
Je lesnika,
Sad okusen pač ne bo.

Plača srečna
In nesrečna
Večna bo, katera bo;
Perva dobrih,
Druga slabih;
Oče! ktera tvoja bo?

R—v—n.

Razgled po svetu.

Naj važniši zadeve sedanjí trenutek so: Po vsem svetu okrožnica sv. Očeta Leona XIII zoper framasone; v Egiptu in srednji Afriki početje lažnjivega preroka Mahdija, zlasti, če bo dobil ali ne tudi Hartum v oblast in z njim večino Sudana; v Jutru v Tongkingu francoska vojska; na slovanskem Jugu in v evrop. Turčiji pa popotvanje cesarjeviča Rudolfa in njegove slavne soproge Štefanije, ki sta bila povsod s silovitim navdušenjem sprejemana, kar ne more ostati brez dobrega vpljiva tudi za katoličanstvo.

Leon XIII je zadel pravo struno. On nezmerno zaupanje stavi na molitev, in lahko je viditi, da pri vsih zaprekah katoličanstvo vendar povsod razodeva svojo silovito moč. — Veliko število novih mučencev v Tongkingu je nova mogočna vojska v prid katoliške Cerkve, — armada, ki bo Bogu, bi djal, silo delala s svojimi priprošnjami za blagor in razširjanje sv. Cerkve.

Kako bo Bog hudi udarec sv. vere po Mahdiju Cerkvi v prid obrnil, je skrivnost; zgodilo pa se gotovo bode. Da bivanje naših misijonarjev v Mahdijevi sužnjosti ni brez dobrotne vpljiva nanj in na Mohamedano, to se je vidilo že iz malega, kar smo dozdaj slišali; upajmo pa še več. Sudansko morivno obnebe ni zastonj pokončalo toliko velikoserčnih misijonarjev: povsod med mohamedani in zamurci je pokopan kak misijonar, recimo svetnik. Kdor veruje v prihodnje življenje, je tudi prepričan, da to ni zastonj, temuč da to je delo previdnosti Njega, ki je edino-pravo vero na svet prinesel.

Rim. Veliki teden med drugimi vsako leto pride v Rim tudi nekaj študentov Inomoške univerze, kateri o taki priliki sv. Očetu izročé tudi adresno verne vdanosti.

Letošnja deputacija je bila osebno sprejeta in Nj. Svetost so z očetovsko dobrovoljnostjo pohvalili vseučiliše v Inomostu, da se verlo odlikuje s pravim katoliškim duhom in z iskreno prizadevo v vedah. To jim je dalo povod, da so oziroma odgoje tudi o pruskih škofijah omenili, kako je pruska vlada v začetku dajala nadjati se povoljne rešitve v tej reči; sadaj pa je to upanje zopet daleč odmaknjeno. Rimski stol, so rekli, ne more dopustiti, da bi se novinci duhovskega stanú olikovali na univerzah, na katerih njihovi veri in nravi tisučere nevarnosti žugajo; temuč tšati mora na to, da se duhovniki odgojajo v napravah, ktere poživlja cerkveni duh in ki so pod nadzorstvom cerkvenih predstojnikov.

Torin. Marsikaj se je pisalo in govorilo, da je knez Lichtenstein sv. Očetu papežu, ako bi Rim zapustili, ponudil svoj grad Vaduc (= Valdúz, glavni kraj kneževine Lichtensteinske blizo Rena, z gradom Hohen = Lichtenstein, sedežem knežje vlade). Kardinal državni tajnik je boje na to 5. apr. v imenu Leona XIII knezu pisal, ga zahvalil za to ponudbo in ob enem mu zagotovil, ako bi papež res bili kdaj prisiljeni Rim zapustiti, da se bodo rajši preselili v kako katoliško kneževino, kakor pa na anglikansko Malto. Tako saj „Gazetta Piemontese“ piše. Če je reč resnična, ne moremo porok biti.

Mladočestvo v Ameriki. V Clevelandu (Ohio) je milgsp. škof Rihard Gilmour ondotni češki občini sv. Prokopa duhovnega pastirja uzal in cerkev v prepoved djat, ker se je ta občina naravnost ustavljala zoper duhovnega pastirja, zoper škofa in postavu.

V vzhodnji Aziji so francoske vojne v posest vzele terdnjavo Honghoa, ktero je posadka bila poprej zažgala. General Millot meni, da s 6000 Francozi in s Tongkingci, ki jih bo po evropejski šegi v vojni izuril, bode zmožen pridobljeno deželo v pokoršini ohraniti.

Na Balkanskem, namreč po vzhodnji Rumeliji, je zopet začelo šumeti. Ondotni Bulgari boje na shodih razklicujejo, da nočejo več biti pod turškim nadgospodvom. Turškemu poglavarju Aleko-pašu že preseda njegova čast, in visoka Porta je v zadregi, ker pri volitvi novega poglavarja hočejo tudi druge evropejske moči besedo imeti.

Prusko. Dve govorici ste poslednje dni delale po Nemškem; ena, da se je kardinal Ledehovski odpovedal gnjeno-poznanski nadškofiji, kar utegne biti res, pa sv. Oče odpovedi še niso sprejeli; — druga je, da se je Bizmark vsm državnim službam na Pruskem odpovedal, kar je bil pa le prazen šum. Sicer pa se Bizmark peča za nove volitve v državni zbor.

Amerikanske novice. V Čikagi je lep protestanški tempelj katoliškemu nadškofu Feehanu za 20.000 dolarjev na ponudbo, da ga kupi in spremeni v katol. cerkev. Pravijo, da v zadevnem oddelku mesta je veliko katoličanov in se dá vstanoviti katoliška občina. Dobro znamenje.

Poljaki se vterjujejo; v Lemont-u (Lackport Ill.) so imeli z Nemci cerkev in šolo skup; zdaj pa so se ločili; napravili si lastno šolo in cerkev, ki je ss. Cirilu in Metodu posvečena. V Detroit-u (Mich.) je poljski duhoven od škofa dobil privoljenje za napravo semeniša, da se bodo mladi Poljaki v njem za mašnike odgojevali. To bo kaj velika dobrot za Poljce, katerih je blizo pol milij. v zedinjenih državah. Duhoven se imenuje Dombrovski in zbira darove v ta namen.

V Springfieldu (Ill.) bode 18. maja škof Baltes blagoslovil podstavni kamen za novo cerkev in v treh ondotnih cerkvah delil zakrament sv. birme.

Novo kat. cerkev zidajo v Danburg-u (Ja.); osemoglati stolp bo 60 čevljev visok. — V Dubuque-i so oo. jezuiti mesca sušca imeli sv. misijon. Sploh se

po Ameriki misijoni vedno obhajajo, ker to je naj boljši pomoček, da se ljudje iz divjačnosti povzdigujejo, v čednosti ohranijo. (Pri nas ste dve peklenski šoli za obdivjanje ljudstva: ponočevanje in žganjarije. Misijoni bi morebiti še največ izdali. Po Ameriki imajo tudi društva treznosti, pri čimur se udje zavežejo, da ne bodo žganja pili; kjer je pogubljivo ponočevanje v navadi, bi morali mladi ljudje tudi obljubiti, da se bodo tega zderžali.)

Strahovit vihar je 1. aprila skoraj celo mestice Oakville z zemlje pobrisal in razdjal.

Posvečevanje duhovnov. Pri sv. Frančišku (Viskonsin) so bile poslednje dni sušca posvečevanja mladih klerikov; 62 bogoslovcev je doseglo nekaj manjši in nekaj višji posvečevanja do dijakonata vstevno. Preč. g. škof Flash, ki je bil prešnji večer se vernil iz Rima, je 28. sušca 32 mladenčcem podelil tonzuro in male blagoslove. Drugi dan pa je milgsp. Mih. Heiss 33 bogoslovcev podelil subdijakonat za nadškofiji. Čikago in Milwaukee, za škofije: Green-Bay, La Crosse in St. Pavel (in med temi je naš rojak g. Jan. Solnce; tudi je imenovan neki Ant. Ogulin, ne mara tudi Slovenec?). Poslednjič še za nadškofijo St. Lujz, za 6 škofij in za 2 apost. vikarijata. Tiho nedeljo so subdijakoni prejeli še dijakonat. Toliko bogoslovcev, kakor letos, v St. Frančišku še nikoli poprej ni bilo.

Odgoja indijanske mladine. Pri sv. Jožefu (Minnes.) imajo šolske Sestre kolegijo za indijanske deklice. V kratkem se je zbralo 30 indijanskih deklic iz raznih krajev v to dobrotno napravo.

Štiridesetina pobožnost, sklenjena s spovedovanjem in ss. obhajili se po Ameriki silo pogosto opravlja. Tuji spovedniki in pridigarji prihajajo na pomoč. Tudi to je pomoček, da se cele občine k večji omiki povzdigujejo. Ob času cerkvenega patronskega obhajanja je med drugimi za to pobožnost lepa prilika.

Češka občina sv. Václava v Vilberu (Nebr.) dobi 3 nove zvonove, katerih naj večji pa bo tehtal samo 750 liber; enega bo napravila občina, drugega jim bo podaril neki duhovec, tretjega pa dva prijatla.

Nova škofija. Apostolsko namestništvo Montana je povzdignjeno v škofijstvo.

Bratovske zadeve

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele naboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Ponižno in z velikim zaupanjem se priporočam N. lj. G. presv. Serca, da bi na njeno priprošnjo, ako je volja Božja, zadobil zdravje na nogi. — Za zveličanje skerbna sestra priserčno priporoča svojega brata N. lj. G. presv. Serca, da bi na njeno priprošnjo Bog mu dodelil gnado pravega spoznanja, da bi velikonočno spoved in sv. Obhajilo vredno opravil. Za obe prošnji, ako bom uslišana, hočem zahvalo naznati. — Neka družina za blagor in lepo složnost. — Dete mati goreče priporoča v bratovsko molitev, da bi mu N. lj. G. sprosila zdravje, ali vsaj polajšanje v neznani neozdravljivi bolezni. — Vedno boleha ubožna mati z dvema otročičema. — Serčno priporočena je neka zabredla oseba na duši, naj bi ji Brezmadežna zdaj o maju sprosila spoznanje, ali po kakih potih jo v stan pripeljala, kateri je po Božji volji in njeni duši v

izveličanje. — Mati priporoča v bratovsko molitev moža in 2 sinova, da bi bolj skerbni za zveličanje svoje duše, v ta namen jih izročil Jezusu, Mariji, sv. Jož. in sv. Ant. P. — Sestra bolno sestro priporoča Jezusovemu in Marijnemu Sercu, sv. Jožefu in Antonu Padv. za voljno poterpljenje in srečno zadnjo uro. — Neka družina se priporoča v bratovsko molitev Jezusu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Ant. Padv. za dušne in telesne potrebe. — Oseba, da bi si stan po božji volji izvolila. — Žena bolna priserčno priporočena. — Kteri še niso velikonočne spovedi opravili, da bi jih Bog na prošnjo N. lj. G. presv. Serca obvaroval prelomljenja cerkvene zapovedi. — Zatrenje nesrečnega žganjopivstva. — Bolna oseba za zdravje ali saj za tolažbo in srečno zadnjo uro. — Bolan duhoven živo priporočan. Goreče vdeleževanje in obilni sad šmarčnihih opravil.

Zahvale.

Preteklo je že leto, kar je bila naša enajstletna hčerka Micika hudo zbolela. Lotilo se je je hudo bljuvanje, katero jo je mučilo celih sedem mescev. V tem času želodec ni prenašal ne jedil ne zdravil. Nato se je polasti tudi huda božjast, katera jo je vsaki dan tri cele ure hudo vila. Kdor jo je vidil, se je čudil, kako zamore živeti. Poklicali smo več zdravnikov, ter rabili vsakoverstna zdravila, a vse brez uspeha. Opravljali smo z vso družino devetdnevno k N. lj. G. presv. Serca in smo obljubili uslišanje po „Dan.“ razglasiti. Po nasvetu neke osebe začnem še sama opravljati pobožnost k sv. Antonu Padv. ter obljubim tudi v „Cvetji“ uslišanje naznati. Že sem mislila, da je nebo popolnoma zaperto mojim prošnjam. Torek, 7. vel. serpana, sem vsa žalostna klečala pred podobno sv. Antona, ter sem ga prav goreče prosila naj bi on, ki je že tolikim pomagal, tudi hčerki vsaj nekoliko polajšal. Komaj pridem iz cerkve domú, me bolna hčerka pokliče, rekoč: „Mama lačna sem,“ kar se prej celih sedem mescev ni nikdar zgodilo. Od tistega dneva je začel bolnici želodec zopet prebavljati in božjast je popolnoma nehala. Deklica se je vsaki dan bolj vterdila in sedaj že zamore zopet šolo obiskovati. Vsi smo prav serčno hvaležni Bogu, Mariji in sv. Antonu.

Urša Jesenko,

V Loki, 25. mal. travna 1884.

Duhoven, v molitev priporočen zaradi slabega vida, se očitno zahvaljuje Bogu, Mariji Dev. in sv. Antonu Padv., ker je mogel za silo veliki teden duhovne reči opravljati in maševati. Priporoča se pa še dalje, da bi mu dobrotljivi Bog dodelil bister vid, da bi mogel še delati v čast Božjo in v blagor duš.

F. D.

Koledar za prihodnji teden:

5. majnika. S. Pij V. papež. — 6. S. Janez ev. pred lat. vrati. — 7. S. Stanislav. — 8. Razodenje sv. Mihaela arh. — 9. S. Gregorij Nazijanški. — 10. S. Antonin šk. — 11. Četerta nedelja po vel. noči. S. Mamert.

Listek za raznoterosti.

Mariji.

Ti edina.
Kinč, milina,
Lil'je bele žar svital,
Ki si sveti Duh je zbral
Te nevesto
Čisto, zvesto:
Tebi dóni orgelj glas
Vsih jezikov večni čas!

Moč viharja
V čolnic vdarja,
Val strahotno z njim divjá,
Da vtopi ga v dnu morjá;
Ti prikaži
Se vtolaži,
Reši nas bolést, strahú;
Pelji h kraju nas mirú.

O najslaja
Cvetka raja,
Ti Kraljica vse časti,
Naj smo Tvoji večno vsi!
Da v cvetličnem
Večne-ličnem
Maju spevamo Ti kdaj
Z Jezusom na vekomaj.

Radoslav.

Sv. maša za dobrotnike dijakov pri oltarji N. lj. G. presv. Jezusovega Serca bode prihodnji četrtek 8. majnika ob 1/48. Vsi šolski mladenči, kateri dobrote „dijaške kuhinje“ uživajo, morajo priti k sv. maši in moliti v ta namen, da bi dobrotljivi Bog na priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca našim dobrotnikom njihove naj priserčniše želje spolnil in jih njihovih naj bridkejših stisk in težav rešil, v kakoršen namen se bode darovala tudi sv. maša.

Česa naj starši Marijo svojim otrokom v majniku prosijo. Neka mati je v pismu do Marije Dev. v Verdelaish-u tako le prosila:

Sveta Marija, ohrani v nedolžnosti moje ljube otroke; pridobi jim brezmadežno čistost in zdravje; blagoslovi tudi njih vérsko in duhovno izrejo. Blagoslovi mojega soproga. Stóri, da se bomo posvečevali in Ti sama nas posvečuj. Ohrani, prosim Te, naše imena in naše serca v svojem Sercu za čas in večnost.

Stan sv. Cerkve v zedinjenih državah. Po duhovskem imeniku je v zedinjenih državah 13 nadškofov, 57 škofov (2 sedeža sta spraznjena), 6835 mašnikov, 1651 bogoslovcev, 6613 cerkev, 1150 kapel, 1476 štacij (misijonskih?) 22 semeniš, 87 kolegij, 599 akademij, 294 azilov in 139 bolnišnic. Memo lansko leto je prirastek 289 mašnikov, 217 bogoslovcev, 372 cerkvá, 6 kolegij, 20 akademij in 19 azilov.

Terst. Družba duhovska sv. Janeza od Boga v nasprotno pomoč je 20. sušca imela véliki shod. Trije družniki so od zadnjega shoda umerli, eden je na novo sprejél; udov je zdaj 85. Namesto umerlega kan. Žvaba je postal preč. g. kan. dr. Šust predsednik tega društva, svetnik je preč. g. Tom. Taler; čast. g. Jan. Buttignoni pa blagajnik.

V Briksnu na Tirolskem je 23. aprila na nagloma umerl ondotni knez in škof milgsp. Janez pl. Leiss Laimburški, star 62 lét. R. I. P.

Poreško-Poljska škofija. Ta škofija je bila ločena v dvé škofiji, l. 1830 pa je bila zedinjena in preč. g. Anton Peteani III je bil prvi poreško-poljski škof. Prvi škof v Poreču je imenovan l. 524 Euphrasius; število vsih škofov poreških do l. 1827 je bilo 71. Prvi škof v Polji pa je imenovan že l. 502, namreč Venerius, in vsih do l. 1778 je bilo 69. Po zedinjenji so bili še 4. namreč: Anton Peteani III. Juri Dobrila, Jan. Nep. Glavina, in Alojzij Mat. Zoren. Sadaj je škofija izpraznjena in kapiteljski vikar je preč. Dominik Silič, ki ima v Poreču še tri tovarše kanonike, kateri so preč.

gg.: Jož. Angelini, Nikol. Pajalič in Jan. B. Pesante, 1 kanonikat je izpraznjen. Častni kanoniki so: štirje. V Polji je prošnja izpraznjena, sicer so še 4 gg. kanoniki; 5 je častnih kanonikov.

Dvojnata škofija ima v 7 dekanijah 50 duhovnij (fará) obstavljenih in 10 izpraznjenih, 9 kapelanij obstavljenih in 4 izpraznjene; 30 kooperatur obitavlj. in 11 izpraznjenih; 7 beneficij (med njimi 3 izpraznjene), in 90242 duš. Duhovnov je v duhovskem pastirstvu 76, v družih službah in opravilih 10, v pokoju 6; iz družih škofij 8, redovnikov 8; domačinov v družih škofijah 9. Vsih skupaj 117. Po starosti sta 2 nad 80 let, 13 njih čez 70, 18 čez 60, 27 čez 50, 25 čez 40, 21 čez 30, 3 čez 20 let. Umerli so preteklo leto 3. Bogoslovci so samo 3 (1 v četrtem in 2 v tretjem l.). Ščasoma bode pomanjkanje pojenjevalo, ker je v malem semenišu 30 mladenčev (v 6. razredu 1, v 5. štirje, v 4. njih osem itd.)

Konečno bodi še opomnjeno, da duhovski imenik ima precejšno število Kranjcev Čast. g. Jan. Cotelj, ki je še le vlani doveršil, je kancelist v škofijski pisarni. Serčnim našim mladenčem bi bila lepa pot odperta v tem primorskem kraju, kjer že več naših rojakov dela v vinogradu Gospodovem. Semenise za Poreč-Poljsko škofijo je v Gorici, kakor je znano.

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji. Preč. g. Jož. Orbanič je postal prošt, dek. in župnik v Paznu; čast. g. Rajm. Jelusič administrator v Opertlju; čast. g. Lor. Rakovec bo oskerboval župnijo Gročansko; čast. g. Mat. Rebolj bode kapelan v Slivji, čast. g. Avg. Belikva gre za koop. v Brezovico; čast. g. Jož. Škerlj za koop. v Sežano; čast. g. Mih. Dobravec je postal kapelan v Podgorji.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — Čast. g. J. Demšar: „Da bi fantje“ Kraljico majnikovo bolje in rajši častili, 4 gld. — Dunajsk dijak 1 gld. — Neimen. dobrotnica 60 kr. — Čast. g. Šim. Ažman 2 gld. — Neimen. dobrotnik 2 gld. — Iz Idrije K. Zajic 1 gld. — Čast. g. župnik Jožef Vidmar 2 gld. — Čast. g. župnik Mat. Markič 5 gld. — Čast. g. župn. Janko Vovk 5 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Od sv. Lorenca ob Tem. 2 gld. 15 kr. — Rudnik 6 gld. 40 kr. — Od sv. Križa poleg Turna 16 gld. — Iz Dovjega 50 gld. — Z Lučin 30 gld. za to in lansko leto. — Z Ježice 19 gld. 20 kr. — Iz Lesec 23 gld. 44 kr. — Iz Stare Loke 44 gld. 50 kr. — Iz Šturije 28 gld. 32 kr. — Iz Podvelba 32 gld.

Za sv. Očeta: Iz Zaliloga 1 gld. 60 kr. — Čast. gosp. župnik Mat. Markič iz Logatca 10 gld. — Poljane nad Loko 10 gld. — Trebelno po čast. g. župniku J. Šullerji 3 gld. — Čast. g. kaplan Šalehar 2 gld. — Čast. g. župnik Janko Vovk 5 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. D—r v Led.: Vse opravljeno. — Če se bo kmali treba pripravljati za i. v. p.? Kaže, da se ne bo odveč mudilo. Hvala in iskren pozdrav! — G. Š. v T.: Naročilo zveršeno; zadevni serčno hvaležni za priljudnost. Potencirani pozdravi! — P.: Pesmica je polna lepih misel, pa za občinstvo je premalo počesana; torej brez zamere.